

“মৰমৰ সন্তানসকল –থোজে প্ৰতি শ্ৰীমত অনুযায়ী চলাটোৱেই হৈছে শ্ৰেষ্ঠতম চাৰ্ট (খতিয়ান), যিসকল সন্তানৰ শ্ৰীমতৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আছে তেওঁলোকে মুৰুলী নিশ্চয় পঢ়িব”

প্ৰশ্ন: তোমালোক ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলক কোনটো প্ৰশ্ন কোনেও সুধিব নোৱাৰে ?

উত্তৰ: তোমালোক সন্তানসকলক এইটো কোনেও সুধিব নোৱাৰে যে তোমালোক ভালে (সুখে-সন্তোষে) আছানে? কিয়নো তোমালোকে কোৱা আমি সদায় সন্তুষ্ট আছোঁ। আকাংক্ষা আছিল ব্ৰহ্মৰ সিপাৰে থকা পিতাক পোৱাৰ, তেওঁক পাই গলোঁ বাকী কি কথাৰ বাবে চিন্তা কৰিবলগীয়া আছে। তোমালোকৰ লাগিলে বেমাৰেই হওক, তথাপি ক'বা আমি ভালেই আছোঁ। ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ কোনো কথাত চিন্তা নাই। পিতাই যেতিয়া দেখে তেওঁলোকক মায়াই প্ৰহাৰ কৰিছে তেতিয়া সোধে – সন্তানসকল, ভালে (সুখে-সন্তোষে) আছানে?

ওঁম শান্তি। পিতাই বুজায় সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটো নিশ্চয় আছে যে বাবা পিতাও, শিক্ষকো, পৰমগুৰুও হয়। এইটো স্মৃতিত নিশ্চয় থাকিব। এই যোগ কেতিয়াও কোনেও শিকাব নোৱাৰে। কল্পই-কল্পই পিতাইহে আহি শিকায়। তেওঁ জ্ঞান সাগৰ, পতিত পাৱন। এয়া এতিয়া শিকোৱা হয় যেতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিব্য বুদ্ধি প্ৰাপ্ত হয়। সন্তানসকলে যদিও বুজি পায় কিন্তু পিতাকেই পাহৰি যায় তেন্তে শিক্ষক-গুৰু কেনেকৈ স্মৃতিলৈ আহিব। মায়া বহুত প্ৰবল যিয়ে পিতাৰ তিনিওটা ৰূপকেই পাহৰাই দিয়ে। কয় আমি হাৰি গ'লো। এনেয়েতো থোজে-থোজে পদম (উপাৰ্জন), কিন্তু পৰাজিত হ'লে পদম কেনেকৈ হ'ব? দেৱতাসকলতেই পদুমৰ চিহ্ন দিয়া হৈছে। এয়া ঈশ্বৰীয় পঢ়া। এনেকুৱা মনুষ্যৰ পঢ়া কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। দেৱতাৰ মহিমা যদিও কৰা হয় তথাপি উচ্চতকৈও উচ্চ হ'ল এজন পিতা। বাকী তেওঁলোকৰ মহত্ব কি আছে। আজি মূল্যহীন কাইলৈ ৰাজ্য অধিকাৰী। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি এয়া হৈ আছে। জানিছা এই পুৰুষাৰ্থত ফেইল বহুত হৈছে। জ্ঞানতো বহুত সহজ তথাপিও ইমান কম সংখ্যক কৃতকাৰ্য্য হয়। কিয়? মায়াই বাৰে-বাৰে পাহৰাই দিয়ে। পিতাই কয় নিজৰ চাৰ্ট (খতিয়ান) ৰাখা কিন্তু লিখিবলৈ সমৰ্থ নহয়। কিমানলৈকে বহি লিখিলা। যদি লিখেও তেতিয়াহ'লে কেতিয়াবা আপ (উচ্চ) আৰু কেতিয়াবা ডাউন (নিম্ন)। শ্ৰেষ্ঠ চাৰ্ট (খতিয়ান) তেওঁলোকৰ যিয়েই পদে-পদে শ্ৰীমত অনুসৰি চলে। পিতাইতো বুজিব এই বেচেষ্টাসকলৰ লাজ লাগে নিশ্চয়। নহ'লেতো শ্ৰীমত পালন কৰা উচিত। 1-2 শতাংশই কঠিন বুলি লিখে। শ্ৰীমতৰ প্ৰতি সন্মান সন্মান নাই। মুৰুলী পায় তথাপিও নপঢ়ে। তেওঁলোকৰ অন্তৰত নিশ্চয় উদয় হ'ব - বাবাই সত্য কথাই কয়, আমি মুৰুলী নপঢ়োঁ তেনেহ'লে আনক কি শিকাম।

পিতাইতো কয় মোক স্মৰণ কৰি স্বৰ্গৰ অধিকাৰী হোৱা, ইয়াত পিতাও আহিল, পঢ়াওতাও আহিল। সংগতি দিওঁতাও আহিল। অতি কম শব্দত গোটেই জ্ঞান আহি যায়। ইয়াত তোমালোক জ্ঞান ৰিভাইজ (পুনৰালোচনা) কৰিবলৈয়ে আহ। পিতাইও এইটোৱে বুজনি দিয়ে কিয়নো তোমালোকে নিজেই কোৱা যে আমি পাহৰি যাঁও সেয়ে ইয়ালৈ আহোঁ ৰিভাইজ কৰিবলৈ। যদিও কোনোৱে কৰেও তথাপিও ৰিভাইজ নহয়। ভাগ্যত নাই যেতিয়া পুৰুষাৰ্থেও কি কৰিব। পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতাতে এজনেই পিতা, ইয়াত কাৰো প্ৰতি অনুগ্ৰহো থাকিব নোৱাৰে। সেই পঢ়াততো অতিৰিক্ত ভাৱে পঢ়াবৰ বাবে শিক্ষক মকৰল কৰা হয়। ইয়াততো ভাগ্য বনাবৰ বাবে সকলোকে সমান (একৰস) পঢ়োৱা হয়। গাইণ্টীয়াকৈ কিমানক পঢ়াব - কিমান সন্তান আছে। সেই পঢ়াত কোনো ডাঙৰ মানুহৰ সতি সন্তান থাকে, মাননি (ধন) দিয়ে বাবে তেওঁলোকক ওপৰক্ষি ভাৱেও পঢ়ায়। শিক্ষকে জানে যে এওঁ বুদ্ধিহীন, সেয়ে তেওঁক পঢ়াই বৃত্তি পোৱাৰ যোগ্য কৰি তোলে। এই শিক্ষকে এনেকুৱা নকৰে। এওঁতো সকলোকে একেধৰণেই পঢ়ায়। অতিৰিক্ত পুৰুষাৰ্থ অৰ্থাৎ শিক্ষকে কিছু কৃপা কৰে। এনেয়েতো টকাও লয়, বিশেষ সময় খৰছ কৰি পঢ়ায়, যাৰ ফলত তেওঁ বেছিকৈ পঢ়ি বুদ্ধিমান হয়। এই পিতাইতো সকলোকে এটাই মহামন্ত্ৰ দিয়ে মনমনাভৱ। বচ। পিতাই হৈছে পতিত পাৱন, তেওঁৰেই স্মৃতিত আমি পাৱন হ'ব পাৰিম। সেয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ হাতত আছে, যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান পবিত্ৰ হ'বা। সকলোখিনি নিৰ্ভৰ কৰিছে প্ৰত্যেকৰ পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত। তেওঁলোকেতো তীৰ্থ যাত্ৰা কৰে। ইজন-সিজনক দেখিও যায়। তোমালোক সন্তানসকলেও বহুত যাত্ৰা কৰিলা পিছে কি হ'ল। অবনমিত হৈয়েই থাকিলা। যাত্ৰা কি কাৰণে, ইয়াৰ পৰা কি পাবা! একোৱেই জনা নাছিল। এতিয়া তোমালোকৰ হ'ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা। শব্দ এটাই - মনমনাভৱ। এই যাত্ৰা তোমালোকৰ অনাদি (যাত্ৰা)। তেওঁলোকেও কয় আমি এই যাত্ৰা অনাদি কালৰ পৰা কৰি আহিছোঁ। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানসহিত কোৱা যে আমি কল্পই-কল্পই এই যাত্ৰা কৰোঁ। এই যাত্ৰা স্বয়ং পিতা আহি শিকায়। সেই যাত্ৰা বিলাকত কিমান ঠেকা-খুণ্ডা থায়। কিমান হুলস্থূল হয়। এই যাত্ৰা হ'ল ডেড

চাইলেন্সৰ। এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে, ইয়াৰ দ্বাৰাই পবিত্ৰ হ'ব লাগে। তোমালোকক পিতাই এই সঁচা আত্মিক যাত্ৰা শিকাইছে। সেই যাত্ৰাতো তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰে কৰিয়েই থাকিলা, তথাপিও গোৱা হয় - চাৰিও দিশে যাত্ৰা কৰিলোঁ ভগৱানৰ পৰাতো দূৰৈতে থাকিলোঁ। যাত্ৰাৰ পৰা আহি পুনৰাই বিকাৰত অৱনমিত হয় তেন্তে কি লাভ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, যেতিয়া পিতাৰ আগমন হৈছে। এদিন সকলোৱে জানিব পাৰিব যে পিতাৰ আগমন হৈছে। অৱশেষত ভগৱানক কেনেকৈ পাব? এয়াতো কোনেও নাজানে। কোনোৱেতো ভাৱে কুকুৰ মেকুৰীত পাব। এই বিলাকত ভগৱানক পাব জানো? কিমান মিছা (ভণ্ডামি)। মিছাই খোৱা, মিছাই পান কৰা, মিছাতেই ৰাতি কটোৱা সেয়ে এয়া হ'ল মিছা খণ্ড। স্বৰ্গক সঁচা খণ্ড বুলি কোৱা হয়। ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল। স্বৰ্গত সকলো ভাৰতবাসী আছিল, আজি সেই ভাৰতবাসীয়েই নৰকত আছে। এয়াতো তোমালোক মিঠা-মিঠা সন্তানসকলে জানিছা আমি পিতাৰ পৰা শ্ৰীমত লৈ ভাৰতক পুনৰাই স্বৰ্গ কৰি আছোঁ। সেই সময়ত ভাৰতত আন কোনোৱেই নাছিল। গোটেই সৃষ্টি পবিত্ৰ হৈ যায়। এতিয়াতো কিমান অসংখ্য ধৰ্ম আছে। পিতাই গোটেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান শুনায়। তোমালোকক পুনৰাই স্মৃতি দিয়ায়। তোমালোকেই দেৱতা আছিল। পুনৰ বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'লা। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছে। এই কথা কেতিয়াবা কোনো সাধু সন্ন্যাসী, বিদ্বান(পণ্ডিত)ৰ পৰা শুনিছা জানো? এই 'আমিয়েই আছিলো' ৰ অৰ্থ পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায়। আমিয়েই মানে মই আত্মা, আমি আত্মাসকলে এনেদৰে চক্ৰ লগাওঁ। তেওঁলোকেতো কে দিয়ে আমি আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা। এজনো এনে নাই যি (আমিয়েই আছিলোৰ) অৰ্থ জানে। পিতাই কয় এয়া যি 'আমিয়েই আছিলো' (হম চ')ৰ মন্ত্ৰ, সদায় বুদ্ধিত মনত ৰাখিব লাগে। নহ'লে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা কেনেকৈ হ'বা। তেওঁলোকেতো ৪৪ ৰ অৰ্থও নাজানে। ভাৰতৰেই উত্থান আৰু পতনৰ গায়ন আছে। সতোপ্ৰধান, সতো, ৰজো, তমো। সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী...

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সকলো জানিব পাৰিছা। এজন পিতা বীজ ৰূপকেই জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁ এই সৃষ্টি চক্ৰত নাহে। এনেকুৱা নহয় যে আমি আত্মাই পৰমাত্মা হওঁ। নহয়, পিতাই নিজৰ সমান জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ (নেলেজফুল) কৰি তোলে। নিজৰ সমান ভগৱান কৰি নোতোলে, এই কথাবিলাক ভালকৈ বুজা উচিত তেতিয়াহে বুদ্ধিত চক্ৰ চলিব পাৰিব। তোমালোকে বুদ্ধিৰে বুজিব পাৰা যে আমি কেনেকৈ ৪৪ ৰ চক্ৰত আছোঁ। ইয়াত সময়, বৰ্ণ, বংশাৱলী সকলো আহি যায়। এই জ্ঞানৰ দ্বাৰাই উচ্চতকৈও উচ্চ হয়। জ্ঞান থাকিলে আনকো দিব। সেই স্কুলসমূহত যেতিয়া পৰীক্ষা হয় তেতিয়া প্ৰশ্নোত্তৰ লিখিবলৈ দিয়া হয়। প্ৰশ্ন বিলাতৰ পৰা আহে। যিসকলে বিলাতত পঢ়িছিল, তেওঁলোকৰ ভিতৰতো কোনো ডাঙৰ শিক্ষামন্ত্ৰী থাকিব তেন্তে পৰীক্ষা কৰিব নিশ্চয়। ইয়াত তোমালোকৰ প্ৰশ্নোত্তৰৰ কোনে মূল্যাংকন কৰিব? তোমালোকে নিজেই কৰিব। নিজেই যি হ'ব বিচৰা হোৱা। পঢ়ি উঠি যি পদ পিতাৰ পৰা বিচৰা সেয়া লৈ লোৱা। পিতাক যিমান স্মৰণ কৰিবা, আনৰ বাবে চাৰ্ভিচ্ (সেৱা) কৰিবা, সিমানেই ফল পাব। তেওঁলোকৰ চাৰ্ভিচ্ কৰাৰ চিন্তা থাকিব যে ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে সেয়ে প্ৰজাওতো লাগিব নহয় জানো। তাত (সত্যযুগত) মন্ত্ৰী আদিৰ দৰকাৰ নাথাকে। ইয়াততো যেতিয়া বুদ্ধি কম হয় তেতিয়া মন্ত্ৰীৰ প্ৰয়োজন হয়। ইয়াত পিতাৰ কামলৈও মত ল'বলৈ আহে - বাবা টকা আছে কি কৰোঁ? ব্যৱসায় কেনেকৈ কৰোঁ? পিতাই কয় এই জগতৰ বেপাৰ বাণিজ্য আদিৰ কথা ইয়ালৈ নানিবা। হয়, কোনো হতাশ বা দুখী হ'লে অলপ উৎসাহিত কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দি দিয়ে। কিন্তু এইটো মোৰ ধান্দা (কাম) নহয়। মোৰ ধান্দা হ'ল তোমালোকক পতিতৰ পৰা পাবলৈ কৰি বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলা। তোমালোকে পিতাৰ পৰা শ্ৰীমত সদায় লৈ থাকিব লাগে। এতিয়াতো সকলোৰে আসুৰী মত। তাততো সুখধাম। তাত কেতিয়াও এনেকৈ নুসুধিব যে ভালে আছানে? স্বাস্থ্য ঠিকে আছেনে? এই কথা ইয়াতেই সোধা হয়। তাত এনে শব্দই নাই। দুখধামৰ কোনো শব্দই নাই। কিন্তু পিতাই জানে সন্তানসকলৰ মায়া প্ৰৱেশ হোৱা বাবে পিতাই সুধিব পাৰে যে ঠিকে আছানে? মানুহে ইয়াৰ কথাবোৰতো বুজি নাপায়। কোনোবাই সুধিলে ক'ব পাৰা আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান আমাক কি ভাল-বেয়া খবৰ সুধিছা? চিন্তা আছিল ব্ৰহ্মৰ সিপাৰে থকা পিতাৰ বাবে, এতিয়া তেওঁক লগ পালোঁ, এতিয়া কিহ'ৰ চিন্তা। এইটো সদায় স্মৃতিত ৰখা উচিত। আমি কাৰ সন্তান এয়াও বুদ্ধিত জ্ঞান আছে। যেতিয়া আমি পবিত্ৰ হ'ম পিছত আকৌ যুদ্ধ আৰম্ভ হ'ব। তোমালোকক নিশ্চয় সুধিব। তোমালোকে ক'বা আমিহে সদায় ৰাজী। বেমাৰ হ'লেও তথাপিও ৰাজী। বাবাৰ স্মৃতিত থাকিলে স্বৰ্গতকৈও ইয়াত বেছি ভাল। কিয়নো স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিওঁতা পিতাক পাইছোঁ। আমাক কিমান লায়ক (যোগ্য) কৰি তোলে, তেতিয়াহ'লে আমাৰ কিহ'ৰ চিন্তা। ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ কি বস্তুৰ বাবে চিন্তা। তাত দেৱতাসকলৰো চিন্তা নাই। দেৱতাৰ ওপৰত ঈশ্বৰ। তেতিয়াহ'লে ঈশ্বৰৰ সন্তানৰ কি চিন্তা কৰিবলগীয়া থাকিব। বাবাই আমাক পঢ়াই আছে। বাবা আমাৰ শিক্ষক, সংগ্ৰহ। বাবাই আমাৰ শিৰত মুকুট পিন্ধাই দিয়ে। ইয়াক ইংৰাজীত কোৱা হয় ক্ৰাউন প্ৰিন্স (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ)। পিতাৰ মুকুট সন্তানে পিন্ধিব। তোমালোকে বুজিছা সত্যযুগত সুখেই সুখ। বাস্তৱিকতে সেই সুখ তেতিয়া পাব যেতিয়া তালৈ যাব। সেয়া তোমালোকেহে জানা। সত্যযুগত কি হ'ব, এই শৰীৰ এৰি আমি ক'লৈ যাম। এতিয়া তোমালোকক বাস্তৱিকতে পিতাই পঢ়াই আছে। তোমালোকে জানা সঁচাকৈয়ে আমি স্বৰ্গলৈ যাওঁ। তেওঁলোকে কয় অমুক স্বৰ্গলৈ গ'ল কিন্তু তেওঁলোকে নাজানে স্বৰ্গ আৰু

নৰক কাক কয়। কল্পৰ আয়ুসেই লাখ বছৰ বুলি লিখি দিলে। জন্ম-জন্মান্তৰে এই জ্ঞান শূনি-শূনি অৱনমিত হৈ আহিছে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি ক'ৰ পৰা অৱনমিত হৈ ক'ত আহি উপস্থিত হৈছোঁহি। সত্যযুগৰ পৰা অৱনমিতহে হৈ আহিছে। এতিয়া আমি এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত উপনীত হৈছোঁহি। কল্পই-কল্পই পিতা পঢ়াবলৈ আহে। পিতাৰ কাষতে তোমালোক থাকা নহয় জানো। এয়াই আমাৰ সঁচা সংগ্ৰহ, যিয়ে মুক্তি জীৱন মুক্তিৰ পথ দেখুৱায়। যেনেকৈ এই বাবা (ব্ৰহ্মা)ই শিক্ষা লয়, তেনেকৈ এওঁক দেখি তোমালোকেও শিকা। খোজে প্ৰতি সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিব লাগে। মন-বচন-কৰ্মৰে বহুত শুদ্ধ হৈ থাকিব লাগে। ভিতৰত (মনত) কোনো আৱৰ্জনা (বিকাৰ) থাকিব নালাগে। পিতাক বাৰে-বাৰে সন্তানসকলে পাহৰি যায়। পিতাক পাহৰিলে পিতাৰ বুজনিও পাহৰি যায়। আমি বিদ্যাৰ্থী, এইটোও পাহৰি যাওঁ। হওতে বহুত সহজ। পিতাৰ স্মৃতিতেই চমৎকাৰ হয়। এনেকুৱা চমৎকাৰিতা কোনো পিতাই শিকাব নোৱাৰে। এই চমৎকাৰিতাৰ দ্বাৰাই তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হয়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে, যি ধৰ্ম সত্যযুগ আৰু ত্ৰেতা, আধাকল্প চলে। পিছত অন্যান্য ধৰ্ম সমূহৰ বৃদ্ধি হয়। উদাহৰণ স্বৰূপে যীশুখ্ৰীষ্ট আহিল, প্ৰথমতো বহুত কম সংখ্যক আছিল। যেতিয়া বহুত হৈ যাব তেতিয়া ৰাজত্ব কৰিব পাৰে। খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম এতিয়ালৈকে আছে। বৃদ্ধি হৈ থাকে। তেওঁলোকে জানে যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰা আমি খ্ৰীষ্টান হৈছোঁ। আজিৰ পৰা দুহেজাৰ বছৰ আগতে যীশুখ্ৰীষ্ট আহিছিল। এতিয়া বৃদ্ধি হৈ আছে। খ্ৰীষ্টানসকলে কয় আমি যীশুখ্ৰীষ্টৰ। প্ৰথমে এজন যীশুখ্ৰীষ্টৰ আহিল, তাৰ পাছত তেওঁৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয় বৃদ্ধি হৈ থাকে। একৰ পৰা দুই, দুইৰ পৰা চাৰি এনেকৈয়ে বৃদ্ধি হৈ থাকে। এতিয়া চোৱা খ্ৰীষ্টানৰ বৃক্ষ কিমান ডাঙৰ হৈ গ'ল। ফাউণ্ডেচন (ভেটি) হৈছে দেৱী-দেৱতা বংশাৱলী, সেয়ে ব্ৰহ্মাক গ্ৰেট গ্ৰেট গ্ৰেণ্ডফাডাৰ বুলি কোৱা হয়। কিন্তু ভাৰতবাসীয়ে এইটো পাহৰি গৈছে যে আমি পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱবাবাৰ ডাইৰেক্ট সন্তান।

খ্ৰীষ্টানসকলেও বুজি পায় আদি দেৱ হৈ গৈছে, যাৰ এয়া মনুষ্য বংশাৱলী। বাকী তেওঁলোকেতো নিজৰ যীশুখ্ৰীষ্টকেই মানিব, যীশুখ্ৰীষ্টক, বুদ্ধক পিতা বুলি ভাবে। বংশাৱলী আছে নহয় জানো। যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্টৰ স্মাৰক খ্ৰীষ্টিয়ান দেশত আছে। তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলে ইয়াত তপস্যা কৰিছা সেইবাবে তোমালোকৰ স্মাৰক ইয়াত (আবৃত) আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) ডেড্ চাইলেন্সৰ সঁচা আত্মিক যাত্ৰা কৰিব লাগে। “মিয়েই আছিলোঁ”ৰ মন্ত্ৰ সদায় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে, তেতিয়া চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বগৈ।

(2) মন-বচন-কৰ্মৰে বহুত শুদ্ধ হৈ থাকিব লাগে। মনত যাতে কোনো মলিনতা (বিকাৰ) নাথাকে। পদে-পদে সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিব লাগে। শ্ৰীমতৰ প্ৰতি সন্মান ৰাখিব লাগে।

বৰদান: 'বাবা' শব্দৰ চাৰিৰ দ্বাৰা সৰ্ব খাজানা প্ৰাপ্ত কৰোঁতা ভাগ্যৱান আত্মা হোৱা
লাগিলে অন্য কোনো জ্ঞান বিস্তৃতভাৱে নাজানিলেও বা শুনাৰ নোৱাৰিলেও কিন্তু এটি 'বাবা' শব্দ অন্তৰ্বে
স্বীকাৰ কৰিলে আৰু আন্তৰিকতাৰে আনক শুনাৰে বিশেষ আত্মা হৈ যোৱা, বিশ্বত মহান আত্মাৰ স্বৰূপত
গায়ন যোগ্য হৈ যোৱা কাৰণ এটি 'বাবা' শব্দ হৈছে সৰ্ব খাজানা বা ভাগ্যৰ চাৰিকাঠি। চাৰি লগোৱাৰ
নিয়ম হ'ল অন্তৰ্বে জানা আৰু স্বীকাৰ কৰা। অন্তৰ্বে বাবা বুলি কোৱা তেন্তে খাজানা সদায় হাজিৰ।

স্লোগান: বাপদাদাৰ প্ৰতি যদি স্নেহ আছে তেন্তে স্নেহত পুৰণি জগতক কুৰ্বান (বলিদান) কৰি দিয়া।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!